

Kronkelwilg

de kronkelwilg is uitgeschoten
hij zwaait zijn hoofd als een ravend
meisje met groene mèches
in het haar dat zwiert en slingert

je leest de tekenen van
een moeizaam voorjaar
het land dat rilt onder de regen
de daken glimmen in elke pan

een rustig ongeduld heb je
nodig, schreef Neruda:
een reikhalzen dat je hals
niet breekt, een hartstocht
die je tochten doet ondernemen
terwijl je binnen wacht op beter weer

gedachteloos zwaait de kronkelwilg
zijn haardos van een ravend meisje
je benijdt hem zijn geduld, hoe
duldzaam staat hij in de regen

terwijl jij al gaat langs verre
wegen, in een landschap
van maquis met rozemarijn
en mimosa en tussen witte
rotsen de geuren van tijm

Staf De Wilde